

Kristijan Muck

SPEV O ČUDEŽIH

STREL

Sad, nabit z vodó, kot popje
zvezd rumenih, zrak zgoščeni
gnije v krvi, smrti zob je,
sekani obraz voščeni.

Jabolko tiči v rebrih,
strme oble so se izvile,
gre postava, smrt med stebri,
senožeti gole, mile.

Korenine v ustih, rabelj
stebila misli v zanke plete,
prsi stokajo od grabelj,
rjove angel, glava cvete.

*

*Ko iz oči se dvigne,
privezan z žilnato svetlobo
na zrklo, predmet, in leti skoz zrak
to čudež je in znak,
da snov beži iz teže v lastno dobo.*

*Nad valovanjem polj
temá kovinska, s krili blesteč
živ meč, izdrt iz plazme,
hoče v zenit, a neusmiljeno
v sabljaste oboke časa je privit.*

*V jedrih črtah ples, v obzorju
prizor, zravnán z veseljem,
s tem, kar je njegov izvir,*

*iztisnjen skozi žile, zrel,
zgulblja se v dno neba, v mir.*

*Nosnost, v glino zamesena,
lupina žeje, v nji je
vino spočetja, trpka voda, rodni krči,
vrči zenic, iskra,
kremen skoz telo zasije.*

ZIDAR

V radost zapleteni red,
da oder s kamni dviga se
lesen iz magme, bel, in spet
se vselej v zgradbo sil zažge.

Strahotno jedro, ki buhti
skrivaj pod skorjami, zidar
mojstruje z dušo iz prsti,
navdahnjen s prahom, kladiv žar.

Nebeška milost, sončni dan,
oblakov ni v očeh moža,
ko srečata se teža in dlan,
ročica uma stvar konča.

Stoji masivno večni zid,
kar je v njem meso, je, zvest
plamenom, sebi, nič iz kit,
kosti sestavljen, svet in pest.

Do vrha je iz lobanj telo,
lebdi nevidno v apnu, vez
je sen plamtečih črt, nekdo
izčrpan žre iz duš dreves.

ŠE ENKRAT STREL

Truplo svilnato, razpoka,
gleda v smer, kjer so besede
vreča, v nji krvava moka
krije in trohnobo prede.

Štena v zraku brez odmeva,
kost svetlobe gnije črna,
zven krvi v sinjini seva,
belo je telo, v njem zrna.

Cvili les raztrgan, grča,
gleda oko skoz grlo smrti,
zviija nič se v jedru krča,
zvoki so nebeški krti.

*

*Kamnita pljuča, molk,
opasan z žilami prstenimi,
na produ možnost ena,
izbrana iz možganov,
celote neizprosni dolg.*

*Dogodek iz kosti in tkiv,
priča o sebi, mrtvi plamen,
rešen ničá, vsega, kar je,
v čemer ni ga, za kar je kriv,
z očmi izločen kamen.*

*Čudež gol, kot večni hip
ne zadostuje meri,
v zavesti lakota je in izziv,
prelomljen kruh, število rib
je množica, enaka veri.*

*Oseba, lom neštetiñ znamenj,
dvom v maternici štetja,
izdihne kletko sanj,
utihne jezik izvzetja,
nasiti boje modrovanj.*

RIBIČ

Zamrēzene plasti vodá
čemijo v rokah, iz vrvi
skoz steklo ribjih oči curlja
svoboda v oknih, ki jih ni.

Zidu svetlobe ne uzreš,
čeprav vrvenje besedí

razpleta luč, ki z njo zapreš
v hišo more svoje dni.

Možakar ziblje brez besed
se v čolnu, spremenjen v vid,
šumot luskinji je blesket,
ki rdi v sinjini, mokri hrib.

Poteg je v prstih trn sle
in slani okus je črni vonj,
ki vrata v morje kdaj odpre,
ni sladkih čutov gnus zastonj.

Zahlipne v morju trnek, ust
zareza vzklikne nemo, zdaj,
ljubezen zdrkne v mrežo, hrust
poklekne, izpove se izdaj.

TRETJIČ STREL

Plovejo za nebom krila,
duri srca razprostrte,
piš beline, nežna sila,
valovi skoz božje vrte.

Širijo dlani se, risi,
krošnje zro iz globine open,
tiho pojejo zapisi
zvezdnih potov v krvi oken.

Krajina besed in znamenj,
sveti utrip, kristalov seme,
svodi daljni, večni kamen,
zlit s temo prsti zgubljene.

*

*Nekje zaslon je v svetu,
kjer seva ugasli ognjenik,
za vsakogar je isti, oškrbljen zob,
iz besov zoglenelih, v oblakih izgubljenih,
z besedo eno, samote spomenik.*

*Otožna krinka gore, s pobočji skrepenelimi,
zaripli ruk ognjeni, okameneli klic,*

*rob skupnih misli, uokvirjen zakon krut,
sneženje zla, tema v jatah ptic,
čutov izraz zgoreli, žareče jedro izgub.*

*Telo očesa odpira se s časom grlu muk,
iz ledij v grudah stopa,
prihaja iz besed glasnik,
čudež lebdi nad zemljo
v materi preboden vojni krik.*

*Srce v plamenih izdaja
dejanje večnosti,
umira in zadaja
trenutkom bivanje,
odrevenelo, spaja kosti v to, česar ni.*

VOJAK

Ne trzne pok, to je zastoj,
v cevi jeklo usode spi,
telesa utihnil je naboj,
šklepet lesa v zobeh, umri.

Napuh medeni zasmojen,
svinčeni baker, risi v cev,
od mraza vžig je zamujen,
eksplozij veda, skriti gnev.

Vstal bom, se zamajal, glej,
zaletel se je v tarčo glad
po soncu v žilah, žganje, hej,
sežene strah v nov napad.

Zadet kot pes zgrešen, ko lov
ne ujame svoj navdih, načrt,
kako zajame vsakdo nov
z ubojem trup, duha nažrt.

Ne, to besede zgolj, zdaj smrt
preprosta, iz nič, brez groze gre
kot živi bog, hudir, obrt
je umreti, izreči sebe, ne.